

на северъ, допускаха, че тя е българска и ето — бѣха изтѣпкали лехитѣ отъ градинитѣ си, за да овѣнчаятъ идещия срещу тѣхъ съ пушка въ ржка български войникъ. А излѣзе, че той билъ тѣхниятъ младъ съгражданинъ Обрешковъ! . . .

Но Обрешковъ се стресна. И извика.

— Българитѣ сж, братя, гонятъ власитѣ, истина! Тичайте сега следъ мене! Тичайте да дигнемъ града!

И като поведе посрещачитѣ си, тичаше изъ улицитѣ къмъ срѣдището на града и викаше къмъ кжшитѣ ту на лѣво, ту на дѣсно:

— Свобода! Свобода! Излизайте, братя!

Навалицата растѣше като голѣмъ сиѣженъ валакъ. Всѣки кичеше съ нови цвѣтя момъка — весителъ на свободата. Скоро дрехитѣ му не личеха. И вече никой не подозираше, че той е мѣстенъ: всички го земаха за български войникъ. А самъ Обрешковъ, удавенъ въ цвѣтя и вѣнци, дигаше високо пушката си, и отъ време на време викаше възторженъ:

— Свобода, братя! Да живѣе България!

А навжтре въ града хората не знаеха, че българска артилерия вече гони власитѣ на северъ. И затова върху Обрешкова, когото вземаха за български войникъ, се изливаше все по нова народна обичъ. Тълпата около него се вълнуваше като море, самооглушавана отъ разногласо ура. Жени и деца му цѣлуваха дрехитѣ, а старцитѣ го пригръщаха.

После забиха и черковнитѣ камбани: дигна се на кракъ мало и голѣмо.

Все пакъ въ срѣдището на града, кждето царѣше ужаса на преживѣнатата кошмарна нощъ и кж-